

บทความวิจัย

ผลของโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทาน
ต่อความฉลาดทางอารมณ์ ของเด็กปฐมวัยEFFECTS OF LEARNING PROMOTION PROGRAM THROUGH STORYTELLING ON
EMOTIONAL INTELLIGENCE DEVELOPMENT IN PRESCHOOLERSกัญญพัชร พงษ์ช้างอยู่ พย.ม. (Kanyaphat Pongchangyou, M.N.S.)¹ศิริยุพา สนั่นเรืองศักดิ์ ปร.ด. (Siriyupa Sanaeangsak, Dr.Ph.)²นฤมล ชีระรังสิกุล ปร.ด. (Narumon Teerarungsikul, Ph.D.)³

บทคัดย่อ

ความฉลาดทางอารมณ์เป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาด้านต่างๆ ของเด็กโดยเฉพาะเด็กปฐมวัยเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมในการส่งเสริมการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยระหว่างกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทานกับกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามปกติ กลุ่มตัวอย่างคือผู้ปกครองและเด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี ที่ศึกษา ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งและมีคุณสมบัติตามเกณฑ์กำหนดไว้จำนวน 53 คู่ ได้มาด้วยการสุ่มแบบกลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 26 คู่ และกลุ่มควบคุม 27 คู่ กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทานซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Bandura, A. (1986) ประกอบด้วย 4 กระบวนการ คือ กระบวนการใส่ใจ กระบวนการจำ กระบวนการเลียนแบบ และกระบวนการตั้งใจ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการจัดกิจกรรมตามปกติเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับเด็กปฐมวัยมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ร้อยละค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไคสแควร์ และการทดสอบสถิติ ที สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากได้รับโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทานกลุ่มทดลองมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ทั้งคะแนนโดยรวม และคะแนนรายด้านทุกด้าน ดังนั้นผู้ปกครองและผู้ดูแลเด็กควรนำโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทานไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ให้กับเด็กปฐมวัย

คำสำคัญ: โปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทาน, ความฉลาดทางอารมณ์, เด็กปฐมวัย

¹นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา Email: minedear11@hotmail.co.th

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา Email: siriyupa_s@buu.ac.th

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา Email: teerarungsikul@hotmail.com

Abstract

Emotional intelligence is essential for children development, especially pre-schoolers which is appropriate time to promote their learning. The purpose of this quasi-experimental research was to compare emotional intelligence of preschoolers between pre-schoolers who participated in the learning-promotion program through storytelling and those who did not. The participants included 53 parents and pre-schoolers aged 4-5 years who study at school and met the inclusion criteria. They were randomly selected using multi-stage random sampling and randomly assigned to an experimental group (n=26) and a control group (n=27). The experimental group received the learning-promotion program through storytelling developed based on a Social cognitive learning theory (Bandura, 1986). The program composed of 4 steps: attention, retention, reproduction, and motivation. Meanwhile, the control group received routine activities. The research instrument included emotional intelligence test for pre-schoolers, with a Cronbach's Alpha of .91. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, Chi-square test, and Independent t-test.

The results revealed that after receiving the learning-promotion program through storytelling, the experimental group had significantly higher scores of emotional intelligence than the control group ($p < .001$). The results of this research suggested that parents and teachers should apply this learning-promotion program to promote emotional intelligence for pre-schoolers.

Keywords: learning-promotion program; Emotional intelligence; pre-schoolers

บทนำ

เด็กปฐมวัยเป็นช่วงวัยสำคัญที่สุดแห่งการพัฒนาของมนุษย์ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เนื่องจากเป็นช่วงที่พัฒนาการทุกด้านเป็นไปอย่างรวดเร็ว ถือว่าเป็นช่วงวัยที่เกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุดในชีวิตโดยเฉพาะสมอง กล่าวคือ สมองที่ควบคุมอารมณ์ (Limbic system and neo cortex brain) Kotchabhakdi (2016) จะมีการสร้างวงจรประสาท และจุดเชื่อมต่อระหว่างเซลล์ประสาทรวดเร็วมากที่สุด จึงถูกเรียกว่าเป็นช่วงหน้าต่างแห่งโอกาส (Window of opportunity) RungPhraiwan (2013). การพัฒนาเด็กในวัยนี้ จึงเป็นการวางพื้นฐานทางด้านจิตใจ ส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ และการเข้าสังคม

จากการศึกษาเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์ มีการ

สำรวจเด็กทั่วประเทศ อายุ 1-18 ปี จำนวน 9,488 ราย พบว่าสมรรถนะความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการเลียนแบบเล่นสมมุติ มีคะแนนต่ำมากในช่วงเด็กอายุ 3-6 ปี Aekaussawin (2008). เนื่องจากเป็นช่วงของเด็ก Silent Generation (Gen Z) การสื่อสารของคนรุ่นนี้ส่วนใหญ่เป็นการสื่อสารทางเดียวผ่านข้อความบนหน้าจอมือถือ หรือคอมพิวเตอร์แทนคำพูด ทำให้เด็กมักมีปัญหาความฉลาดทางอารมณ์ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นบกพร่อง และขาดการควบคุมอารมณ์ที่ดี ดังข้อมูลการศึกษาค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์แบ่งตามภาคพบว่าภาคกลางมีคะแนนเฉลี่ยน้อย โดยเฉพาะในจังหวัดชัยนาทซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่การศึกษาเขตที่ 1 ของภาคกลาง พบว่าคะแนนเฉลี่ยนลดลงร้อยละ 5-8 ในปี พ.ศ. 2559 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2559 Office of the Education Service Chainat Area.

(2016) การที่ได้มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทั้งกับ ตัวเด็ก ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ จากการสำรวจของกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข Department of Health (2016) พบว่า เด็กที่มีปัญหาความฉลาดทางอารมณ์ล่าช้า มีระดับเขาวนปัญญาต่ำกว่าปกติ มีปัญหาการเรียน โดยเฉพาะด้านการอ่านสะกดคำ และปัญหาพฤติกรรมต่างๆ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลที่สุด ต่อการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ คือ การดูแลอย่างเหมาะสมของผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก Alina และ Cristina, (2014). และการส่งเสริมการเรียนรู้ที่เป็นไปตามช่วงวัย Siriratspatial (2007). เนื่องจากเด็กมีการพัฒนาในแต่ละช่วงวัยแตกต่างกัน เด็กช่วงวัย 4-5 ปี เป็นวัยที่ชอบการเลียนแบบ ชอบเล่นบทบาทสมมติ สามารถแยกเรื่องจริงออกจากเรื่องสมมติได้ และชอบการฟังนิทาน (Vender Zanden, Crandell, & Crandell, 2007). การเล่านิทานจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการส่งเสริมพัฒนาการ เมื่อเด็กฟังนิทานแล้วเด็กย่อมมีความต้องการที่จะเรียนแบบตัวละครที่ชอบ และนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมที่ดีขึ้น หลากหลายผลงานวิจัยให้ผลการศึกษาที่สอดคล้องกัน และเน้นให้เห็นว่าขบวนการของตัวแบบ ช่วยพัฒนาความสามารถในด้านต่างๆ ของเด็ก Zimmerman, Bandura และ Martinez-Pons (1994) ดั้งการศึกษาของ Saltz และ Johnson, (2013). ได้ศึกษาการใช้นิทานหุ่นมือ เป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาลักษณะที่ดีในเด็ก ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 3- 4 ปี จำนวน 30 คน โดยให้กลุ่มทดลอง ได้ฟังนิทานหุ่นเชิดมือ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 เรื่อง เรื่องละประมาณ 10 นาที จำนวน 4 เรื่อง ส่วนกลุ่มควบคุมให้นักเรียนเรียนรู้จากการสอนตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ฉะนั้นการเรียนรู้โดยมีตัวแบบที่เหมาะสม ตัวแบบที่เด็กชื่นชอบ จะเป็นการพัฒนาเด็กได้เป็นอย่างดี โดยผู้ปกครองเป็นบุคคลสำคัญ ในการส่งเสริมดูแลได้อย่างใกล้ชิด ดังนั้นการสนับสนุนและแนะนำแนวทางการสร้างเสริมความฉลาดทางอารมณ์ ให้กับผู้ปกครอง จึงเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญ

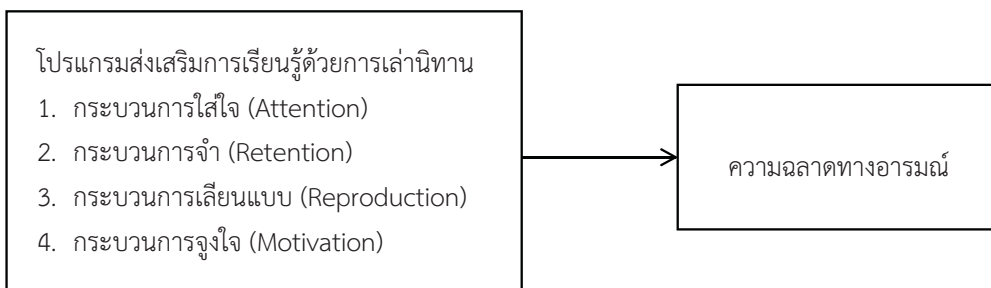
Bandura เป็นผู้คิดค้น ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญา สังคม (Social cognitive learning theory) ซึ่งกล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ว่า ประกอบด้วยขบวนการที่

ซับซ้อน โดยเฉพาะในเรื่องของพฤติกรรม ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกิดขึ้นโดยการเรียนรู้จากตัวแบบ ทฤษฎีนี้จึงเน้นความสำคัญของตัวแบบ พฤติกรรมของบุคคลจะเกิดขึ้นโดยการสังเกตจากตัวแบบ (Observational learning or modeling) ซึ่งประกอบด้วย กระบวนการ 4 กระบวนการสำคัญ ได้แก่ ความใส่ใจ (Attention) กระบวนการจำ (Retention) กระบวนการเลียนแบบ (Reproduction) กระบวนการจูงใจ (Motivation) Bandura (1986) สำหรับตัวแบบที่ผ่านทั้ง 4 กระบวนการนี้ เป็นได้ทั้งตัวแบบที่มีชีวิต เช่น การเล่านิทาน ผู้เล่าถือเป็นตัวแบบที่มีชีวิต หรืออาจเป็นตัวแบบสัญลักษณ์ เช่น ตัวแบบจากการ์ตูน ตัวละครจากนิทาน หรือคำบอกเล่า จากการศึกษาปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกตของช่วงวัยเด็กเล็กๆ มักเลียนแบบคนที่นิยมชมชอบ ซึ่งอาจเป็นคนที่เด็กอยู่ใกล้ หรือเป็นตัวละครในหนังสือการ์ตูน นิทาน หรือภาพยนตร์ โดยการเลียนแบบจะเกิดขึ้นครั้งแรกก็ต่อเมื่อเด็กมีความสนใจมีความประทับใจในตัวแบบ

การเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ผ่านตัวแบบจากเรื่องราวในนิทานที่เด็กได้รับฟังและเห็นได้ดี ตัวแบบจะมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ ทำให้เด็กเกิดความสนใจที่จะมีพฤติกรรมตอบสนองในแต่ละสถานการณ์ตามที่ได้รับรู้จากตัวละครต้นแบบ ส่งผลให้เกิดการจดจำ และมีการถ่ายทอดพฤติกรรมนั้นออกมา ก่อให้เกิดพัฒนาการที่เหมาะสมทั้งด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สิ่งที่จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้เหล่านี้ได้ ต้องอาศัยการสนับสนุนที่เหมาะสมทั้งจากครอบครัวและโรงเรียน ที่เป็นสิ่งแวดล้อมหลักในการหล่อหลอมเด็ก จากการศึกษาวิจัย มีการศึกษาบางส่วนที่ส่งผลดีต่อองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์แยกย่อยรายด้าน เช่น การเล่านิทาน ช่วยพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ในด้านสติของเด็ก ได้แก่ การพัฒนาพฤติกรรมการแบ่งปัน คุณธรรมจริยธรรม และการควบคุมอารมณ์ได้ดีในเด็กปฐมวัย (Chai Maha, 2007; Rumas, 2002; Serene, 2012) ด้านเก่ง มีการศึกษาพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ มีผลในการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ (Meesawong, 2011; Nuamkaew, 2012; Thogthai, 2013) แต่การศึกษาวิจัยยังขาดการส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลใกล้ชิดกับเด็ก

อย่างไรก็ตามจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าการศึกษเกี่ยวกับ ผลของกิจกรรมการเล่นหัตถ์ที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กช่วงปฐมวัย การศึกษาวิจัยที่ผ่านมาสำหรับกลุ่มเด็กปฐมวัยในประเทศไทยมีเพียงการส่งเสริมเฉพาะในโรงเรียน ยังขาดการส่งเสริมที่บ้าน ซึ่งการส่งเสริมทั้งสองส่วนควบคู่กันไป มีความสำคัญให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนแก่เด็ก โดยต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นหลัก การที่ให้ผู้ปกครอง เข้ามามีส่วนร่วมในโปรแกรม นอกจากจะได้ประโยชน์ในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์แล้ว ยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดี ระหว่างเด็กและครอบครัว ขณะที่ทำกิจกรรมเล่นหัตถ์ร่วมกันมีการพูดคุยกันเสมือนสื่อสองทางที่เป็นการสร้างสายใยแห่งรักของผู้เล่าไปพร้อมๆ กับ การพัฒนาเด็ก และการศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ที่ผ่านมา ยังขาดการศึกษาอย่างครอบคลุมในทุกมิติ มีเพียงการศึกษาแยกเฉพาะรายด้านเท่านั้น จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเล่นหัตถ์เป็นกิจกรรมที่ดี มีประโยชน์ และเหมาะแก่การส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กวัย 4-6 ปี อีกทั้งมีความสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กวัยนี้ ซึ่งเป็นช่วงวัยที่รับรู้จินตนาการและความเป็นจริง มีการควบคุมการแสดงออกต่างๆ เด็กจะได้รับการถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ผ่านตัวแบบไปพร้อมกับความสนุกสนาน ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา ผลของโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่นหัตถ์ต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการดูแลและให้การพยาบาลในการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ ด้วยโปรแกรมการเล่นหัตถ์ที่เหมาะสมต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย
2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ในเด็กปฐมวัยระหว่าง กลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่นหัตถ์ กับกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามปกติ

สมมติฐานของการวิจัย

ภายหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่นหัตถ์ ความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยในกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่นหัตถ์มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามปกติ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi experimental designs) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่นหัตถ์ ต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย ประชากร คือ ผู้ปกครอง และเด็กปฐมวัย ที่มีอายุ 4-5 ปี โดยศึกษาในชั้นอนุบาล 1 ซึ่งเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนปฐมวัย อำเภอเมือง จังหวัด ชัยนาท กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครอง และเด็กปฐมวัยที่มีอายุ 4-5 ปี โดยศึกษาในชั้นอนุบาล 1 ซึ่งเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนเทศบาล บ้านกล้วย อำเภอเมือง จังหวัด ชัยนาทจำนวน 53 คู่ โดยมีคุณสมบัติ คือ สามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาไทยได้ ไม่มีความบกพร่องทางสายตา หรือการได้ยิน ไม่มีปัญหาทางสติปัญญา และความพิการ ผู้ปกครองยินยอมและอนุญาตให้เข้าร่วมการวิจัย และผู้ปกครองเป็นบิดา/ มารดา/ ญาติ ที่อาศัย

อยู่บ้านหลังเดียวกันกับเด็ก ซึ่งมีอายุ 20 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป สามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาไทยได้ ยินยอมให้ความร่วมมือในการวิจัย เลือกรวมตัวอย่างด้วยวิธี สุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (multi stage random sampling) คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธี เปิดตารางวิเคราะห์อำนาจการทดสอบ (Power analysis) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนและหลัง โปรแกรม กำหนดนัยสำคัญที่ .05 อำนาจทดสอบเท่ากับ .80 ส่วนขนาดอิทธิพล จากการทบทวนวรรณกรรม ที่ผ่านมา ผู้วิจัย ได้นำการศึกษาที่มีความใกล้เคียงกับการศึกษาครั้งนี้ โดยใช้ค่า คำนวณเฉลี่ย ความฉลาดทางอารมณ์หลังการทดลอง ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเท่ากับ 16.62 (SD = 2.38) และ 14.77 (SD = 2.83) แล้วนำมาแทนค่าโดยใช้สูตรการคำนวณขนาดอิทธิพล จากค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มของ Glass (2011). จากค่า d ที่ได้คือ 0.65 เป็นค่าอิทธิพลขนาดกลาง ผู้วิจัยจึงคำนวณหาขนาดตัวอย่างจากการเปิดตาราง Statistical power tables ของ Burns และ Grove (2012). ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 22 คนต่อกลุ่ม แต่เนื่องจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม และเก็บข้อมูลเด็กเป็นแต่ละห้อง ดังนั้นงานวิจัยครั้งนี้ จึงมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลอง 26 คู่ และกลุ่มควบคุม 27 คู่ รวมทั้งหมด 53 คู่ ตามจำนวนเด็กในห้อง โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนกันยายน พ.ศ. 2559 ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2559

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของเด็กปฐมวัยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง และแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับเด็กปฐมวัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับบันทึกข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ลำดับที่ของการเป็นบุตร ผู้เลี้ยงดูหลัก และระยะเวลาที่เข้ารับบริการในสถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัย

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อบันทึกข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง ได้แก่เพศ ความสัมพันธ์กับเด็ก สถานภาพสมรส ลักษณะครอบครัว อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ของครอบครัว

ส่วนที่ 3 แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับเด็กปฐมวัยผู้วิจัยใช้แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ (เด็ก 3-5) ปี ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2545 ก) มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .91

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง มีดังนี้

2.1 โปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ ด้วยการเล่านิทาน ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรมขึ้น จากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social cognitive learning theory) Bandura (1986) และการทบทวนวรรณกรรม ที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย แผนกิจกรรม 4 ขั้นตอน คือ 1) กระบวนการใส่ใจ (Attention) 2) กระบวนการจำ (Retention) 3) กระบวนการเลียนแบบ (Reproduction) และ 4) กระบวนการจูงใจ (Motivation) ซึ่งเด็กจะได้ร่วมกิจกรรมตามแผนกิจกรรมทั้ง 4 ขั้นตอนในทุก ๆ สัปดาห์ โดยเลือกนิทานมาจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 1 เรื่อง เรื่องละ 2 ครั้ง/ สัปดาห์ ใช้ระยะเวลาจัดกิจกรรมครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมเล่านิทาน 4 เรื่อง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการส่วนผู้ปกครองที่เข้าร่วมโปรแกรมจะได้เข้าร่วมกิจกรรมสร้างทักษะของการเล่านิทาน และชี้ให้เห็นคุณค่าของการเล่านิทานในสัปดาห์แรก โดยมีคู่มือ นิทานพรรณษาและแบบประเมินการเล่านิทานมอบให้ และกลับไปเล่านิทานให้กับเด็กในทุกๆ วัน รวมถึงมีการโทรศัพท์ติดตามกระตุ้นเตือนจากผู้วิจัย ทุกๆ สัปดาห์ ให้เด็กปฐมวัยกลุ่มตัวอย่างได้ฟังนิทานอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์

2.2 คู่มือนิทานพรรณษา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้และอารมณ์ ของเด็กปฐมวัย ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับคุณค่า และประโยชน์ของนิทานที่ช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัย วิธีการเล่านิทานให้สนุก เนื้อหานิทานจำนวน 4 เรื่อง คือ เรื่อง นกกระจอก ร่มใจ สวิมมี แพะเจ็ดตัว และ เต่ากับกระต่าย พร้อมทั้งสรุปสิ่งที่ได้จากนิทานในแต่ละเรื่อง และแบบประเมินการเล่านิทาน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content validity)

ผู้วิจัยนำโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทาน นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาประกอบด้วย อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านการพยาบาลเด็ก 1 ท่าน และอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กปฐมวัย 2 ท่าน แล้วนำแผนการเล่านิทานดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไข ให้มีความเหมาะสม และความชัดเจนของเนื้อหา ภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

การตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability)

แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์เด็ก 3-5 ปีของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข มีการนำไปใช้ในงานวิจัย การพัฒนาแบบประเมิน พบว่าค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.89-0.91 Development of Mental Health in thai, (2002 A). และ ผู้วิจัยจะตรวจสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของผู้วิจัยโดยกระบวนการทำ Inter - rater Reliability ระหว่างผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินพัฒนาการเด็ก โดยประเมินกับเด็กปฐมวัยที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน ที่โรงเรียนอนุบาลบ้านกล้วย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัด ชัยนาท แล้วนำมาคำนวณหาค่าความเที่ยง ซึ่งได้ค่า Reliability Coefficient ที่ยอมรับได้ มากกว่าร้อยละ 94

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาในครั้งนี้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (เลขที่อนุมัติ 04-08-2559 ลงวันที่ 14 กันยายน 2559) และได้รับอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยจากผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลบ้านกล้วย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัด ชัยนาท

การเก็บรวบรวมข้อมูล

กลุ่มควบคุม

1. ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนการทดลอง (pre-test) ความฉลาดทางอารมณ์ พร้อมกับนัดหมาย เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะหลังการทดลอง
2. ระยะดำเนินการทดลอง จัดกิจกรรมตามตาราง

ปกติของโรงเรียน

3. ระยะหลังการทดลอง Post test ความฉลาดทางอารมณ์ ในสัปดาห์ที่ 6 หลังจากทำ Pre test และแจกคู่มือ นิทานหรеща /อธิบายวิธีใช้

กลุ่มทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนการทดลอง (pre-test) ความฉลาดทางอารมณ์ พร้อมกับนัดหมาย เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะหลังการทดลอง

2. ระยะดำเนินการทดลอง

สัปดาห์ที่ 1 แนะนำตัวและสร้างสัมพันธ์ภาพ ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการทำกิจกรรม และให้ผู้ปกครองร่วมกิจกรรมสร้างทักษะและคุณค่าของนิทาน

สัปดาห์ที่ 2-5 กิจกรรมกับเด็ก จัดกิจกรรมนิทานหรещаซึ่งเด็กทั้งห้องเรียนจะได้ร่วมกิจกรรมตามแผนกิจกรรมทั้ง 4 ขั้นตอนในทุกๆ สัปดาห์ โดยจะเลือกนิทานมาจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 1 เรื่อง เรื่องละ 2 ครั้ง/ สัปดาห์ ใช้ระยะเวลาจัดกิจกรรมครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมเล่านิทาน 4 เรื่อง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยเป็นต้นแบบ(Model) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 เตรียมกายให้สบายใจ เตรียมร่างกายและจิตใจให้พร้อมโดยให้ทำท่าประกอบกิจกรรมเข้าจังหวะ ส่วนผู้วิจัยเตรียมทักษะการเล่านิทาน สถานที่และแต่งกายอย่างเหมาะสมเพื่อให้ เกิดความสนใจต้นแบบ ขั้นที่ 2 นิทานจากครู มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เด็กสามารถ สังเกต จดจำ และบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ ไว้ในความทรงจำได้ เล่านิทานประกอบหุ่นมือและถามคำถามเพื่อกระตุ้นการจดจำ ขั้นที่ 3 หนูช่วยเล่า โดยให้เด็กปฐมวัยออกมาเล่านิทาน มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เด็กสามารถเลียนแบบพฤติกรรมจากนิทาน ให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ความเสียสละ รู้มารยาท เห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น รวมถึงมีความพยายามและอดทน ขั้นที่ 4 เรามาสรุปกัน ร่วมกันอภิปรายสิ่งที่ได้เรียนรู้ ส่วนกิจกรรมกับผู้ปกครองให้ผู้ปกครองทำกิจกรรมกับเด็กตามทั้ง 4 กระบวนการในทุกๆ วัน ซึ่งหากไม่สามารถเล่าทุกวันได้ ให้เล่า อย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้งรวมถึงกระตุ้นเตือนโดยทางโทรศัพท์สัปดาห์ละ 1 ครั้ง เด็กจึงได้รับโปรแกรมทั้งที่บ้านและโรงเรียนรวม อย่างน้อย 16 ครั้ง

3. ระยะหลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 6 Post test ความฉลาดทางอารมณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของเด็กปฐมวัย ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง วิเคราะห์โดยใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ Independent t-test ก่อนวิเคราะห์ข้อมูลได้ทำการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้ การกระจายของข้อมูล มีการกระจายแบบปกติ (Normality) ทดสอบจากกราฟ Box-plot ความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน ทดสอบโดยสถิติ ที (Independent t-test) ดูจากค่า Levene test กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่ม และกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นอิสระต่อกัน ทดสอบโดย Durbin-Watson ซึ่งผลการทดสอบเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1.1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กปฐมวัย

ข้อมูลทั่วไปพบว่า เด็กในกลุ่มทดลอง มีจำนวน 26 คน ส่วนใหญ่ เป็นเด็กผู้หญิงร้อยละ 57.7 อายุเฉลี่ย 4 ปี 5 เดือน ส่วนมากเป็นบุตรคนที่ 2 ส่วนกลุ่มควบคุม มีจำนวน 27 คน เป็นเด็กผู้หญิงเป็นส่วนใหญ่ อายุเฉลี่ย 4 ปี 4 เดือน ส่วนมากเป็นบุตรคนแรก ร้อยละ 59.3

1.2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง

จากข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองของ

กลุ่มทดลองส่วนใหญ่เป็นมารดาของเด็ก ร้อยละ 76.9 มีสถานภาพสมรสคู่ส่วนใหญ่มีลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยว ประกอบอาชีพ รับจ้างและค้าขาย ร้อยละ 30.8 ร้อยละ 19.2 ประกอบอาชีพรับราชการ ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 92.3 และผู้ปกครองของกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 96.9 เป็นมารดาของเด็ก ร้อยละ 66.7 ร้อยละ 77.8 มีสถานภาพสมรสคู่ส่วนใหญ่มีลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยว ร้อยละ 51.9 ประกอบอาชีพค้าขายเป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.7 รับราชการ ร้อยละ 11.1 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 88.9

1.3 ข้อมูลทั่วไป ความฉลาดทางอารมณ์ ก่อนการทดลอง

กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมเท่ากับ 45.06 (SD = 6.95) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน 3 ด้านหลัก คือ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข พบว่า ด้านดีมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 42.35 (SD = 9.16) ด้านเก่ง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.19 (SD = 7.62) และด้านสุข มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.64 (SD = 7.26) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ด้าน ส่วน กลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมเท่ากับ 45.58 (SD = 5.96) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน 3 ด้านหลัก คือ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข พบว่า ทั้ง 3 ด้านมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 45.20 (SD = 6.55) 44.25 (SD = 6.49) และ 47.29 (SD = 7.59) ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนน ความฉลาดทางอารมณ์ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลอง (n=53)

คะแนน	กลุ่มทดลอง (n = 26)		กลุ่มควบคุม (n = 27)		t	p-value
	Mean	SD	Mean	SD		
คะแนนโดยรวม						
ก่อนการทดลอง	45.06	6.95	45.58	5.96	-29	.76
หลังการทดลอง	57.38	6.89	43.46	6.46	7.58	< .001

จากตารางที่ 1 พบว่า การเปรียบเทียบคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะเวลาหลังการทดลอง โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติที (Independent t-test) พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$)

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถที่จะอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) ทั้งคะแนนโดยรวม และคะแนนรายด้านทุกด้าน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สามารถอภิปรายได้ว่า โปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทาน ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจาก ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social cognitive learning theory) กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ว่า เกิดขึ้นโดยการเรียนรู้จากตัวแบบ (Bandura, 1986) ทฤษฎีนี้จึงเน้นความสำคัญของตัวแบบ ทั้งผู้เล่านิทานและตัวแบบจากในเนื้อหานิทาน ซึ่งเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวให้เห็นจากตัวแบบ ทำให้เด็กมีความสนใจ และถ่ายทอดกิจกรรมนั้นๆ ออกมา รวมถึงเด็กปฐมวัยมีโอกาสได้เห็นตัวแบบที่หลากหลายในการจดจำและถ่ายทอดพฤติกรรม ส่วนการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยจัดขึ้นมีการจัดกิจกรรมทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน ทั้งกับเด็กและผู้ปกครอง ให้ได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกัน จึงทำให้เกิดการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยอย่างยั่งยืน

ซึ่งในโปรแกรมประกอบด้วย กระบวนการ 4 กระบวนการสำคัญที่สอดคล้องกับกลไกการพัฒนา ความฉลาดทางอารมณ์ของเด็ก (Bandura, 1986) ได้แก่ 1) กระบวนการใส่ใจ (Attention) มีการเตรียมความพร้อมทางกายให้เด็กตื่นตัวโดยให้ทำท่าประกอบกิจกรรมเข้าจังหวะ และผู้วิจัย ได้เตรียมทักษะการเล่านิทาน สถานที่ และแต่งกายอย่างเหมาะสม รวมถึงการสร้างทักษะของการเล่านิทานและเห็นคุณค่าของการเล่านิทานให้กับผู้ปกครอง กิจกรรมนี้จึงทำให้เด็กและผู้ปกครองมีความสนใจในตัวแบบเป็นอย่างดี 2) กระบวนการจดจำ (Retention) มีการเล่านิทานประกอบหุ่นมือให้เด็กฟัง และถามคำถามเกี่ยวกับ เนื้อหาในเรื่อง เพื่อกระตุ้นการจดจำเนื้อหา

สัปดาห์ละ 1 เรื่อง เรื่องละ 2 ครั้ง/ สัปดาห์ ตลอดระยะเวลาการทดลอง เด็กจึงได้รับการจัดกิจกรรมทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน รวมอย่างน้อย 16 ครั้ง จึงทำให้เด็กสามารถ สังเกต จดจำ และบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ไว้ในความทรงจำได้เป็นอย่างดี 3) กระบวนการเลียนแบบ (Reproduction) ให้เด็กออกมาเล่านิทาน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กสามารถเลียนแบบพฤติกรรมจากนิทาน ทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ความเสียสละ รู้มารยาท เห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น รวมถึงมีความพยายาม และอดทนซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ และ 4) กระบวนการจูงใจ (Motivation) ซึ่งเป็นการคงไว้ซึ่งพฤติกรรม ของความฉลาดทางอารมณ์ และการเรียนรู้ทางภาษาที่เหมาะสมกับวัย

ส่วนในกลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมนันทนาการก่อนเข้าชั้นเรียนตามตารางที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ ได้แก่ กิจกรรมออกกำลังกายตามจังหวะเพลงก่อนเข้าชั้นเรียน ครั้งละ 30-45 นาที ในทุก ๆ วัน และมีกิจกรรมที่คุณครูเล่านิทานให้กับเด็กฟัง เดือนละ 1-2 ครั้ง ซึ่งไม่มีกระบวนการที่ส่งผลต่อการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ เช่น ไม่ได้ให้เด็กออกมาเล่านิทานให้ฟัง และขาดการสะท้อนคิด อาจทำให้เด็กได้รับการจัดกิจกรรมในการกระตุ้นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ไม่สม่ำเสมอ รวมทั้งไม่มีโอกาสติดตามการดูแลเด็กจากผู้ปกครองเมื่อเด็กอยู่ที่บ้าน และขณะอยู่ที่โรงเรียน เด็กไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะการเล่านิทาน ซึ่งเป็นส่วนสนับสนุนที่สำคัญในการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้กลุ่มควบคุม มีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ ต่ำกว่ากลุ่มทดลองในทุกด้าน และ กลุ่มควบคุมมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์หลังการทดลอง ต่ำกว่าก่อนการทดลองรวมถึงยังอยู่ในระดับคะแนนปานกลางเท่าเดิม เนื่องจาก ช่วงของการทดสอบความฉลาดทางอารมณ์หลังการทดลองของกลุ่มควบคุม เป็นช่วงที่เด็กมีการสอบวัดความรู้ อาจเป็นเหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อตัวเด็ก จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่สำคัญพบว่าความเครียด เป็นปัจจัยสำคัญในการขัดขวางความฉลาดทางอารมณ์ Ball, Bindler, & Cowen, (2012)

โปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทานที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้มีกระบวนการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ที่เหมาะสมกับช่วงอายุของเด็กปฐมวัย จากผลการวิเคราะห์จึงพบว่าเด็กในกลุ่มทดลองมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์

สูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยเฉพาะคะแนนด้านดีและด้านเก่งของกลุ่มทดลองก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 42.35 และ 46.19) ภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้นมาอยู่ในระดับสูง (\bar{X} = 61.23 และ 61.62 ตามลำดับ) ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด สอดคล้องกับการศึกษาของ Yauyen. (2014). ที่ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมุติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 2 จำนวน 16 คน โรงเรียนอนุบาลบ้านบ่อฝาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 2 รายด้าน ภายหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมุติสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และการศึกษา ผลของการเล่านิทานพื้นบ้านภาคอีสานที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมพื้นฐานของเด็กปฐมวัย ที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ของโรงเรียนสาธิต จำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาคุณธรรมพื้นฐาน โดยรวมและรายด้านเพิ่มสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านความมีน้ำใจมากที่สุด ตามด้วยความซื่อสัตย์และความสามัคคี ค่าเฉลี่ย 8.43, 8.34, 8.23 ตามลำดับ Kaewmuangklang และ Rungsiyanon (2555). จะเห็นได้ว่าประสิทธิผลของโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทานมีกลไกที่สำคัญทั้ง 4 กระบวนการสอดคล้องกับพัฒนาการ

ของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นช่วงวัยที่ชอบการเล่นแบบการแสดงบทบาทสมมุติ โดยเฉพาะการถ่ายทอดผ่านการเล่านิทานเด็กวัย 4-5 ปี จึงมีความสนใจในกิจกรรม รวมถึงการกำกับติดตามผู้ปกครองในกลุ่มทดลองให้มีการทำกิจกรรมกับเด็กที่บ้านและบันทึกหลังการทำกิจกรรมทุกครั้ง จึงทำให้ความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กกลุ่มทดลอง ได้รับการส่งเสริมมากขึ้นได้ดี เนื่องจากผู้ปกครองเป็นปัจจัยสำคัญของการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ให้แก่เด็ก ผลการทดลองในครั้งนี้จึงพบว่ากลุ่มทดลอง มีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งคะแนนโดยรวมและรายด้านทุกด้าน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านการปฏิบัติ สามารถนำโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทานไปแนะนำแก่ผู้ปกครองและครูผู้ดูแลเด็กในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ของเด็กปฐมวัย
2. ด้านการวิจัย เป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้เพื่อศึกษาวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้รูปแบบกิจกรรมเล่านิทาน การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ของเด็กช่วงวัยอื่น
3. ด้านการศึกษา สามารถนำโปรแกรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทาน มาเป็นบทเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาพยาบาลในการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ แก่เด็กปฐมวัย

References

- Aekaussawin, S. (2008). Surveying and Norms of emotional intelligence in Thai children 3-5 years old and 6-11 years old 2007. *Journal of the Psychiatric Association of Thailand*. Chainat primary education service area office. (2015, 10th June). Child Development Screening first semester 2012. Chainat: Chainat primary education service area office. (in Thai)
- Alina, T., & Cristina, T. (2014). The relation between the emotional intelligence of parents and children. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 142, 592-596.
- Ball, W. J., Bindler, R.C., & Cowen, K.J. (2012). *Principle of pediatric nursing: Caring for children*. (5thed). New Jersey: Pearson Education Inc.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action: A social cognitive theory*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall,
- Bandura, A., & Richard, H. W. (1963). *Social learning and personality development*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Chai Maha, N. (2007). *Effects of social stories on the cognition of sharing and sharing behavior of 7-8 year old children ;Effects of social stories on the cognition of sharing and sharing behavior of 7-8 years old children*. Master of Science, Master of Education Educational Psychology, Graduate School, Chiangmai University. (in Thai)
- Department of Health. (2016). *Annual Report Department of Health 2016*. Retri from www.anamai.moph.go.th/ewt_dl_link.php (in Thai)
- Development of Mental Health. (2002 A). *Development of Emotional Intelligence Assessment for Children 3-5 Years and 6-11 Years: Research Report*. Nonthaburi: The War Veterans Organization of Thailand (in Thai)
- Development of Mental Health. (2012). *A survey of Thai children's Intelligence Quotient 2011* (2nd ed). Bangkok: Child and Adolescent Mental Health Rajanagarindra Institute (in Thailand)
- Rumas, I. (2002). *The use of story-telling to develop right beliefs and values in preschool student 2nd level*. Chiangmai: Chiangmai University. (in Thai)
- Kotchabhakdi, N. (2016). *Neuroscience: Scientific Bases of Brain-Mind-Behaviour and Development of Neuroscience Research and Education*. Bangkok: National Institute for Child and Family Development, (in Thai)
- Nuamkaew, P (2012). *The Effect of Story Telling Activities with Open-ended Questions toward Mathematics Abilities on Data Analysis of Young Children*. Bangkok: Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage. (in Thai)
- Office of the Education Service Chainat Area. (2016, 10 June). *Child Developmental Screening term 1 year 2559*. Chainat: Office of the Education Service Chainat Area. (in Thailand)
- Sornnoi, O. & Pranee, C. (2010). Multi-level Analysis of Variables Influencing Emotional Quotient (EQ) of Prathomsuksa 5 Students under the Office of Phichit Educational Service Area. *Silpakorn Educational Research Journal*, 1(2), 282-293. (in Thai)

- Kaewmuangklang, P. & Rungsiyanon, C. (2555). *Effect of northeast traditional storytelling on virtue development for preschool children*. Bangkok: Kasetsart University (in Thai)
- Meesawong, P. (2011). *The Effect of Story-telling activities with using questions on analytical thinking skill of preschool children*. Bangkok: Kasetsart University. (in Thailand)
- Kerkkarun, R. (2004). *The Effect of Story-telling play based language learning in kindergarden student. Thesis of education master's degree, Educational Psychology and Guidance, Graduate School, Chiangmai University*. (in Thai)
- Yauyen, R. (2014). *The Effect of Story-telling with Role-Play on the Second Year Preschoolers' Self-confidence*. Phetchaburi: Phetchaburi Rajabhat University (in Thai)
- RungPhraiwai, R. (2013). *Developmental and Behavioral Booklet Vol. 3 Child Health Care*. Bangkok: beyond Enterprise. (in Thai)
- Saltz, E., & Johnson, J. (1974). Training for thematic-fantasy play in culturally disadvantaged children: Preliminary results. *Journal of Educational Psychology*, 66, 623-630.
- Serene, P. (2012). *A comparative of perception Ethical Behavior of kindergarden students level 1 between the process of establishing a learning experience by using story and the process of establishing a learning experience as normal*. Mahasarakham: Mahasarakham University. (in Thai)
- Sirratspatial, T. (2007). *Emotional Development to Emotional Maturity*. <http://www.happyhomeclinic.com> (in Thai)
- Solemani, H., & Akbari, M. (2013). The effects of storytelling on children is learning English vocabulary: A case in Iran. *International Research Journal of Applied and Basic Sciences*, 5(1), 104-113.
- Thongthai. V. (2010). *Early Childhood Children's Creativity through Story Telling from Picture Books*. Bangkok: Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Thogthai, V. (2013). *Story Telling Development by Applying Experience Enhancing Plan with Picture and Word Cards for Kindergarten Children of Ban Donsamran School in Mae Rampung Subdistrict in Bang Saphan District in Prachuap Khiri Khan Province*. Prachuap Khiri Khan: Phetchaburi Rajabhat University. (in Thai)
- Vender Zanden, J. W., Crandell, T. H., & Crandell, C. H. (2007). *Human development* (8th ed.). New York: McGraw-Hill.
- World Health Organization. (2017) *Maternal, newborn, child and adolescent health*. Retrieved from <http://www.who.int/Maternal, newborn, child and adolescent health>
- Zimmerman, B. J., Bandura, A., & Martinez-Pons, M. (1994). *Self-motivation for academic attainment: The role of self-efficacy beliefs and personal goal setting*. *American Educational Research Journal*, 29, 663-676.